

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że ponieważ niektóre organy administracji gminnej i przedsiębiorstwa komunalne zatrudniające więcej niż 1218 pracowników, zawarły umowy na świadczenie usług w zakresie dodatkowych prywatnych ubezpieczeń emerytalnych bez przeprowadzenia postępowania przetargowego, udzielając bezpośrednio zamówienia instytucjom i przedsiębiorstwom wymienionym w art. 6 Tarifvertrag zur Entgeltumwandlung für Arbeitnehmer im kommunalen öffentlichen Dienst (TV-EUmw/VKA, układu zbiorowego o przekazaniu części wynagrodzenia pracowników gminnej służby publicznej na fundusz emerytalny), Republika Federalna Niemiec naruszyła, do dnia 31 stycznia 2006 r., art. 8 w związku z tytułem III–VI dyrektywy 92/50/EWG⁽¹⁾, a od dnia 1 lutego 2006 r. art. 20 w związku z art. 23–55 dyrektywy 2004/18/WE⁽²⁾.
- obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W Niemczech, pracownicy mogą wymagać od swych pracodawców, aby kwota ich przyszłych wynagrodzeń, mogąca sięgać 4 % kwoty służącej jako podstawa do obliczenia podstawowej składki ogólnego systemu emerytalnego, była wpłacana na prywatny fundusz emerytalny. Zgodnie z układem zbiorowym w sprawie przekazania części wynagrodzenia pracowników gminnej służby publicznej na fundusz emerytalny (zwanym dalej „układem zbiorowym”), dokonanie takiego przekazania obciąża władze gminne i przedsiębiorstwa komunalne. Powinno to nastąpić za pośrednictwem publicznych instytucji oferujących dodatkowe ubezpieczenia emerytalne, przedsiębiorstw będących częścią grupy Sparkassen bądź też komunalnych przedsiębiorstw ubezpieczeniowych (Kommunalversicherer). Co do zasady, władze gminne i przedsiębiorstwa komunalne zawierają zbiorową umowę ubezpieczenia dla ogółu swych pracowników, obejmującą przekazanie wynagrodzeń na fundusz emerytalny.

Na podstawie informacji, którymi dysponuje Komisja organy administracji gminnej lub przedsiębiorstwa komunalne zawarły bezpośrednio te umowy o świadczenie usług w zakresie dodatkowego ubezpieczenia emerytalnego z różnymi instytucjami i przedsiębiorstwami wymienionymi w układach zbiorowych, bez ogłaszania przetargu.

Świadczenie usług w zakresie dodatkowych ubezpieczeń emerytalnych jest objęte załącznikiem I A pkt 6 do dyrektywy 92/50/EWG, a od dnia 1 lutego 2006 r. załącznikiem II A) do dyrektywy 2004/18/WE. Chodzi w tym przypadku o usługi ubezpieczeniowe i fundusze emerytalne nie objęte obowiązkowym ubezpieczeniem. W rezultacie, przedmiotowe zamówienia, udzielane przez przedsiębiorstwa komunalne, a zatem instytucje zamawiające, stanowią zamówienia publiczne, czyli umowy o charakterze odpłatnym zawierane na piśmie w rozumieniu cytowanych dyrektyw. Z orzecznictwa wynika również, że art. 1 lit. a) dyrektywy 92/50/EWG nie wprowadza rozróżnienia między zamówieniami publicznymi udzielanymi przez instytucję zamawiającą w celu zaspokajania potrzeb w interesie ogólnym i zamówieniami, które takiego celu nie mają. Trybunał odrzucił w rezultacie koncepcję, że pełniona funkcja określa

charakter instytucji zamawiającej. Komisja nie może zatem zgodzić się ze stanowiskiem władz niemieckich, zgodnie z którym władze lokalne lub przedsiębiorstwa komunalne w zakresie dodatkowych systemów ubezpieczeń emerytalnych nie są instytucjami zamawiającymi w rozumieniu prawa zamówień publicznych.

Komisja uważa ponadto, że omawiane zamówienia przekraczają w znaczącym stopniu ustanowiony próg. Wbrew stanowisku strony pozwanej, wyliczenie nie może być oparte na każdej poszczególnej umowie. Istotny jest natomiast czas trwania umowy ramowej, ponieważ poszczególne umowy zawarte między pracownikiem i pracodawcą nie są przedmiotem zamówienia publicznego w rozumieniu wspólnotowego prawa zamówień publicznych. Wartość umowy ramowej odpowiada w rezultacie wartości szacunkowej, bez VAT-u, ogółu wszystkich umów obowiązujących w czasie trwania umowy ramowej. Na podstawie obliczeń Komisji co najmniej 120 miast w Niemczech przekraczały ten próg.

Władze gminne i przedsiębiorstwa komunalne nie mogły zatem udzielić bezpośrednio zamówienia na usługi w zakresie dodatkowych ubezpieczeń emerytalnych instytucjom i przedsiębiorstwom wymienionym w układzie zbiorowym, ale powinny były przeprowadzić przetarg na szczeblu wspólnotowym. Fakt, że ciągłość wypłaty wynagrodzeń jest uregulowana w układzie zbiorowym nie wpływa na tę ocenę. Po pierwsze, zgodnie z orzecznictwem Trybunału nie istnieje w prawie wspólnotowym ogólna zasada autonomii układów zbiorowych i po drugie, Komisja nie dostrzega w jaki sposób fakt, że instytucje zamawiające muszą wypełnić obowiązki dotyczące udzielania zamówień publicznych ograniczałby niezgodnie z prawem zasadę autonomii układów zbiorowych, zapisaną w Grundgesetz (niemieckiej ustawie zasadniczej).

⁽¹⁾ Dz.U. L 209, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 134, s. 114.

Skarga wniesiona w dniu 24 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-275/08)

(2008/C 223/44)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: G. Wilms i D. Kukovec, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że Republika Federalna Niemiec uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z art. 6 w związku z art. 9 dyrektywy Rady 93/36/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. ⁽¹⁾ w ten sposób, że Datenzentrale Baden-Württemberg udzieliła zamówienia publicznego dotyczącego przekazania i monitorowania aplikacji oprogramowania bez przeprowadzenia procedury udzielania zamówienia z ogłoszeniem o przetargu na płaszczyźnie europejskiej;
- obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Przedmiotem niniejszej skargi jest zawarcie umowy o dostawę aplikacji oprogramowania stosowanego do rejestracji pojazdów pomiędzy Datenzentrale Baden-Württemberg a Anstalt für Kommunale Datenverarbeitung in Bayern (AKDB). Udzielenie zamówienia miało miejsce w procedurze negocjacyjnej bez ogłoszenia o przetargu, w której prowadzono negocjacje wyłącznie z AKDB.

Zdaniem Komisji fakt, że umowa ta była już przedmiotem procedury odwoławczej w rozumieniu dyrektywy 89/665 EWG, nie ma znaczenia dla stwierdzenia uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, ponieważ pomiędzy procedurą odwoławczą przed sądami krajowymi a postępowaniem w przedmiocie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego na podstawie art. 226 WE, zarówno w odniesieniu do celu, jak również stron i przebiegu postępowania, istnieją zasadnicze różnice.

Wspomniana umowa stanowi zamówienie publiczne na dostawę w rozumieniu art. 1 lit. a) dyrektywy 93/36/EWG. Wartość zamówienia według wiadomości Komisji wynosi około 1 mln EUR i przekracza zatem znacznie próg określony w dyrektywie. Datenzentrale jest osobą prawną prawa publicznego, założoną w szczególnym, publicznie użytecznym celu koordynacji i wspierania elektronicznego przetwarzania danych w administracji publicznej. Ponadto jest ona w większej części kontrolowana przez kraj związkowy Badania-Wirtembergia, który mianuje ponad połowę członków rady nadzorczej. Jest ona zatem instytucją zamawiającą w rozumieniu art. 1 lit. b) dyrektywy 93/36/EWG, która przy udzielaniu zamówień publicznych objętych zakresem stosowania dyrektywy jest zobowiązana do stosowania przewidzianych w niej procedur. Fakt, że Datenzentrale i AKDB są osobami prawnymi prawa publicznego, nie ma znaczenia dla stosowania dyrektywy 93/36/EWG.

Zgodnie z wiedzą Komisji brak jest okoliczności, które uzasadniałyby udzielenie zamówienia publicznego z wolnej ręki, przykładowo w postaci procedury negocjacyjnej bez uprzedniego ogłoszenia zamówienia. Zgodnie z orzecznictwem Trybunału procedura negocjacyjna ma charakter wyjątkowy i może być stosowana w „niektórych, dokładnie określonych” przypadkach. Ciężar dowodu nadzwyczajnych okoliczności spoczywa na tym państwie członkowskim, które chce się na nie powołać.

Ponieważ jednak pozwana nie wypełniła obowiązku przeprowadzenia dowodu, Komisja musiała dojść do wniosku, że zawierając wspomnianą umowę bez przeprowadzenia procedury udzielenia zamówienia publicznego z ogłoszeniem na płaszczyźnie europejskiej, Republika Federalna Niemiec naruszyła art. 6 w związku z art. 9 dyrektywy 93/36/EWG koordynującej procedury udzielania zamówień publicznych na dostawę.

⁽¹⁾ Dz.U. L 199, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social n° 23 de Madrid (Hiszpania) w dniu 26 czerwca 2008 r. — Francisco Vicente Pereda przeciwko Madrid Movilidad S.A.

(Sprawa C-277/08)

(2008/C 223/45)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Juzgado de lo Social n° 23 de Madrid

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Francisco Vicente Pereda

Strona pozwana: Madrid Movilidad S.A.

Pytania prejudycjalne

Czy art. 7 ust. 1 dyrektywy 2003/88/WE ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że w przypadku, gdy okres urlopu wypoczynkowego ustalony w planie urlopowym pracodawcy zbiega się z okresem czasowej niezdolności do pracy wynikającej z wypadku przy pracy mającego miejsce przed datą rozpoczęcia urlopu, zainteresowanemu pracownikowi, po uzyskaniu zezwolenia na powrót do pracy, przysługuje prawo do wykorzystania urlopu wypoczynkowego w innych terminach niż wcześniej ustalone, niezależnie od tego czy upłynął już rok kalendarzowy, którego urlop ten dotyczy?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz.U. L 299, s. 19).